

Kolozsvári Hírlap

FÜGGETLEN NAPILAP.

Megjelenik mindennap.

Ára 2 fillér.

Főszerkesztő:

Dr. ÓVÁRI ELEMÉR.

Felelős szerkesztő:

CSOKONAI VITÉZ MIHÁLY.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kossuth Lajos-utca 17. sz.

A magyar nyelv romlása.

Irta: Rudnyánszky Gyula.

— Két cikk. —

II.

Kolozsvár, 1904. márc. 7.

De nem csodálkozom nyelvünk ekkora elfajulásán. Mert egyrészt legjobb íróink is, akik még tudnak magyarul, pongyolán írnak. A szép hangzással, a nyelv színeivel, illatával, pompájával nem törődnek, a szókzenéjére ügyet sem vetnek, a szerkezet törvényeit keréketörnek. Megdöbbentő ez a pongyolaság! Szépiróink, költőink nyelve általában szintelen, fordulatokban, képekben, az eredetiség zamatában fogyatékos, döcögős, virágtalan és rideg.

Akik pedig nyelvünk pallérozásán rendszeresen tudományosan fáradoznak, azok beássák magukat a nyelvészkedés ósrétegeibe és az élő, alkotó irogalommal nem érintkeznek. Innen van, hogy a gyűjtések óriási kincsalmaza szinte kárba vész az eleven irodalomra nézve; mert tudós nyelvvelőink nem járnak a szépirodalom és költészet életmesgyéihez közel, hanem a poros fóliánsok bátyái mögül egymással vivnak égre puffogó szilaj szócsatákat.

Néha jajgatnak, keseregnek nyelvünk kétségbeesztő romlásán. De segíteni nem áll módjukban, mivel hogy holt világban élnek és munkájuknak az irodalomra alig van hatása.

De van még mindezeknél nagyobb baj is: íróink egészséges nyelvérzékének velük született hiánya és nyelvünk kicsinylése.

Nagyon sok olyan írónk van, aki a magyar szót nem az anyatejjel szivta magába. Még több olyan, aki csak ír magyarul de nem tud, nem érez, nem gondolkozik magyarul És legtöbb olyan, aki nyelvünket kevésre becsüli.

Ne tessék elszörnyülködni! Nem mese ez, szomorú valóság: íróink közül manapság sokan hirdetik, hogy a magyar nyelv szegényes, szürke, nehéz, lomha. Akárhányszor hallottam, hogy ezt, vagy azt a német tréfát, francia elmésséget magyarul lehetetlen jól kifejezni. Idegen szót még a fülíg magyarok is azért használnak oly sokat, mert azt állítják, hogy nincs rá egyértékű magyar szó, avagy ha van, rossz és félig sem fedi az idegen értelmét.

Mikor csupa magyar írók ülnek együtt Budapesten, gyakran hallok, hogyan becsülik saját mesterségük, kenyerük, hivatásuk szerszámát, a magyar nyelvet.

— Ah, az olasz nyelv! — sóhajt az egyik. Milyen lágy, milyen édes! Hiába, dalolni csak olaszul lehet. A magyar nyelv talpig vasban döcög csupán nyomában. Mintha kakas kukorékolna, olyan rikkantós a mi nyelvünk a búbajos olasz mellett.

— Ah, a német nyelv! — nyögi a másik. Németül verselni, rimjátékkal kápráztatni gyerekség. Oly gazdag, fordulatos, színes! Minden szava tánczol, minden be-

tűje összecseng. Csupa rim, csupa dallam a német nyelv... Ellenben a mi magyar nyelvünk merő bilincs, lánczcsörgés, csizmaropogás!

Ime így beszélnek mostanában Budapesten magyar írók a magyar nyelvről.

Es ha én azt mondom erre, hogy a világon legszebb, legdusabb, legragyogóbb, leghatalmasabb nyelv a magyar: lehurrognak. Ez nemzeti rajongás, elvakultság, a szeretet részrehajlása.

Pedig bizony mégis csak nekem van igazam. Nem elfogult nemzeti tulzás ez, hanem színvalóság: a magyar nyelv a legszebb a világon! Hiába írta Shakspeare angolul örökéletű remekműveit, azért az angolnál is gazdagabb, színesebb, tökéletesebb nyelv a magyar!

De amikor magyar írók mást vallanak és mást éreznek: csoda-e, hogy romlásnak indult drága magyar nyelvünk?

Mikor a magyar író, ha énekel, a lágyabb olasz nyelven dalol; ha rimet keres, német szó csilingel a fülébe: érthető a magyar nyelv romlása.

De miattam papolhat az idegen lelkű akármit: a magyar sirvavigadásnak mégis csak ez a nyelv a hurja! Ebben hallok andalgó természetünknek czimbalompengését, lassu csárdásunknak ütemes lengését. Ez a nyelv izzó haragunk szilaj harsogása; ez szerelmes álmódásunk lágy elringatója...

TÁRCSA.

Egy párizsi detektiv naplójából.

Annyi bizonyos, hogy a tegnapi eset főülmul minden eddigit. Hallgassák meg csak és csodálkozzanak.

Charles de Luvoise urhoz, az ismert miniszteri tisztviselőhöz, elegánsan öltözött, csinos fiatalember kopogtatott be.

— Bocsánat...

— Tessék, tessék!

— Monsieur de Luvoise?

— Én vagyok.

— Pardon, uram, de valami igen kényes ügyben bizalmasan óhajtának önnel beszélni.

— Kicsoda ön?

— Ezt az egyet nem mondhatom meg. Az én személyemet titokban kívánom tartani, amihez bizonyára jogom van, ha önnek akárok szívességet tenni.

— Halljuk uram; ön valóban kíváncsivá tesz.

Megkínálta a fiatalembert székekkel, cigarettával s ez így kezdte:

— Szereti ön, uram, a feleségét?

— Tessék?!

— Bátorkodtam kérdezni, hogy szereti-e uraságod a feleségét?

— De már megbocsát... ez a kérdés...

— Mindenesetre helyén való. Elvégre az ember ezt nem tudhatja. Nagyon ritka az olyan férj, aki szereti a feleségét. Az ügy alapja pedig, amely engem önhöz hozott, éppen ezen fordult meg! Legyen szives tehát őszintén megmondani, vajon szereti-e feleségét s ha igen, sulyt helyez-e arra, hogy megmentse őt egy ballépéstől?

— Uram, elég legyen ebből a tréfából, az ön...

— Pardon, méltóztassék a higgadságát megőrizni, különben sosem értjük meg egymást kellő üzleti komolysággal.

Ez a szó „üzlet“ meglepte a miniszteri tisztviselőt.

— Tehát mit kíván ön voltaképpen? — kérdezte a látogatót.

— A dolog egyszerű. Én különös személyből, vagy mondjuk idealizmusból a lejtőre lépő asszonyok megmentésére töreksem. Mul-

tam tele van megtévelyedett asszonyok emlékeivel s ez serkent arra, hogy megmentsem azokat, akik még megmenthetők. Minden időmet erre fordítom, nem kimélve pénzáldozatot sem... magától értetődik azonban, hogy szolgálataimért, amelyeket a férjeknek teszek, a hálájukra is számíthatok.

— Természetesen; folytassa kérem, a dolog kezd érdekessé lenni

— Nemde? ... Nos; felajánlom tehát

— Az én feleségem...

— Igen, madame de Luvoise, ha én közbe nem lépek, ma délután 3 órakor meg fogja önt csalni. Pardon ne heveskedjék; én pozitív dolgot állítok csupán.

De Luvoise ur arca olyan fehér lett, mint a papiros, amelyre éppen hivatalos ügyeit írta.

— Beszéljen, uram; monjon el mindent. Bárki legyen is ön, én hálás leszek ön iránt.

— Éppen ez az, amit előzőleg óhajtának precizirozni. Mondottam már, hogy a titoknak ára van. Azonban nem hinném, hogy ön sajnálna két-háromezer frankot... vagy mondjuk ezer frankot most és még ezer frankot a tetten éréskor...

A halott becsülete.

Belgium fővárosában, mint a Petit Journal jelenti, véres kardpárbajt vívott egymással két ur — egy halott asszonyért. Az affaire igen regényes; hasonló okokért nem minden nap vivnak meg egymással az emberek.

Az eset előzménye a következő: Pár héttel ezelőtt meghalt Brüsszelben Laroumet asszony, egy feltűnően szép és fiatal özvegy, aki még a szezon elején egyik legvidámabb tagja volt a társaságnak. Mindenki tudta, hogy az asszony nagyon szerencsétlen volt a házasságban. Férje botrányos viszonyt tartott fenn egy énekesnővel, akivel utazásokat tett Monte Carloba és Algirba, lovakat tartott számára és ékszerekkel halmozta el. A feleségnek tömérdek névtelen levél és a jóbarátok serege sietett ezeket a titkokat tudomásul hozni. Hanem Laroumet asszony nemes megvetéssel fogadta ezeket a híreket és nem mutatott semmiféle bánatot mindaddig, amíg a férje egy alkalommal arra vetemedett, hogy a felesége távollétében a családi házban rendezett estélyt a kedvese tiszteletére. Amikor ezt az asszony meghallotta, nyomban elköltözött a férjétől és megindította a válópert. A válóper folyamán a férj még fékevesztetebben élte botrányos életét; hanem mielőtt a bíróság a válást kimondotta, véres szerencsétlenség történt vadászaton: Laroumet egy franciaországi barátjának a Jura hegységben levő erdejében csérkzés közben elbukott s fegyvere elsült, halálos sebet ejtve rajta. Az özvegygyé lett Laroumet asszony a gyászév letelte után ismét belépett az elegáns társaság vidám köreibé s a szép és gazdag hölgynek csakhamar számos voltak a kérői. Hanem az első házasság tapasztalatai óvatossá tették őt a férfiak iránt s négy év óta valóban senki sem jutott addig, hogy néve-erére bírja az özvegyet. A világ rossz nyelve azonban mindig talál csomót a kákán s a szép asszony neve mellett valami Loudovic de Rosier nevű elegáns urat kezdtek emlegetni. A mult hetekben mme Laroumet szívizélhűdés következtében hirtelen meghalt. Szépen eltemették. barátai és tisztelői virágokkal halmozták el a sírját, aztán napirengre tértek a gyász- eset fölött.

Történt a mult héten, hogy valami társaságban nagyban örült a Galeotto, csépelve minden csépelhetőt s a suttogó fáma rávetődött a szép Laroumet asszonyra, Találgatták, ki volt a kedvese azon sok ur közül, akik udvaroltak neki.

— Hogy lehet e fölött vitatkozni? mondta Charles Sideau, az ismert sportman. Én pontosan vagyok értesülve arról, hogy de Rosier . . . Még a férje életében vele boszszulta meg a szép asszonyt azt a megszégyenítést, amit a férje botrányai okoztak. Lásd, önök azt hiszik, hogy a szegény megbol-

— Természetesen, mindenesetre. De uram, bizonyítékot! bizonyítékot!

— Ime, bizonyíték.

Ezzel a különös látogató elővett egy finom illatszeres levélkét, melynek megpillantásakor Luvoise urnak nagyot dobbant a szíve.

— Ismeri ön ezt az írást? — kérdezte.

— Mutassa meg! . . . adja ide a levelet.

— Előbb nem, amíg az alkut megkötöttük. Sziveskedjék bankárjához intézni néhány sort, amelyben utasítja, hogy nékem kétezer frankot fizessen.

Luvoise megírta az utalványt, azután kezébe kapta a levelet. Ah, csakugyan a felesége levele volt. Minden vonása, a papír, a tinta színe megegyezett azzal, amelyet ő ismer. Válaszlevél volt, amelyet egy másikra írt s ez volt benne:

Ne legyen esztelen! Ott leszek, ahol ön kérte.

Suzanne.

Ez rendez-vous, semmi kétség. Louise ur a haját tépte.

— Csak nyugalom uram, nyugalom! Mi meg fogunk jelenni a találka helyén, amelyet én megtudtam s ön megmenti a feleségét,

dogult martir volt. Martirok csak a regékben vannak . . .

Ez a pletyka a fülébe jutott de Rosiernek, aki aztán a rágalmazót egy színházi előadás alkalmával az előcsarnokban arcul ütötte.

— Eki egy halott asszony becsületében gázol, nem érdemli meg, hogy becsületes emberek parolázzanak vele . . . csak ilyen módon.

Észel magyarázta de Rosier a brutális jelenetet.

A párbaj a mult hét csütörtökén volt s de Rosier súlyos sebet ejtett ellenfelén: az egyik kardcsapás végig vágta mindkét ajkát

Az örült.

Rettenetesebb dolog el sem képzelhető annál, mint amikor valakit tévedésből vagy csalárdan tébolyodottnak jelentenek ki s a szerencsétlen sokáig kénytelen az örültek között tartózkodni, mert még az orvos sem hiszi el róla, hogy épelméjű. A multkoriban nagy feltűnést okozott Brüsszelben ilyen eset.

A mult hónap derekán egy brüsszeli előkelő kereskedésbe berontott egy ur és a főnököt kereste.

— Uram, én Lavasse államhivatalnok vagyok . . .

— Parancsoljon, uram.

— Nem járt itt egy cobolyprémes kabátba öltözött, nagy fehér kalapos hölgy, aki csipkét kért?

— Nem.

Lavasse megkönnyebbülten feliélezett, aztán így szólt:

— Az a hölgy a feleségem és a szerencsétlen teremtés örült Csöndes, sőt kellemes modoru, hanem éppen ez teszi veszélyessé. Egy órával előbb megszökött a lakásunkról, előbb azonban levelet hagyott hátra, amelyben azt írta, hogy ide jön csipkét vásárolni s azután levetkőzik az utcán, hogy bemutassa a népnek a falyollánczot. Bizonyos családi okok miatt nem szabad őt nyilvánosan örülni kijelentem s azért jöttem, hogy itt megvárjam, amíg ide jő . . . Már az egész várost bejártam miatta, de nem találtam meg sehol.

A kereskedő természetesen nyomban rendelkezésére állott az elegáns urnak, aki aztán lesbe állott.

Negyed óra multán csakugyan jött a hölgy. Csipkefátyolt kért. Az üzlet alkalmazottai jelentősen összenéztek, a tulajdonos pedig a hölgyhöz sietett és udvariasan megszólította:

— Méltóztassék, madame, ebben a különöszobába fáradni. Itt vannak a legszebb csipkéim.

A hölgy gyanútlanul, nyugodtan követte őt, hanem amikor a különöszobába lépett, megdöbbenve állt meg Lavasse-szal szemben.

— Georges? . . . ön itt! — ugta rémülettel a szemeiben.

akinek erénye mindaddig ép és makulátlan. Sziveskedjék velem kocsiba ülni, előbb a bankárhoz megyünk, onnan a találka helyére.

A misztikus idegen teljesen hatalmában tartotta Luvoiset, aki kábultan ült vele a kocsiba, elment vele a bankárhoz, kifizette a kétezer frankot, aztán a Madeleine templom mögé hajtottak.

Nem kellett s káig várniok, megjelent a feleség . . .

Luvoise ur kiugrott a kocsiból, a feleségéhez futott, aki meglepetten mesélte el, hogy délelőtt egy barátnője kétségbeesett levelet küldött hozzá egy bérszolgával, amelyben öngyilkossággal fenyegetődik, ha délután 3 órára el nem jön a Madeleine-templomhoz, hogy őt meghallgassa . . .

— Hát erre a levélre irtad ezt a választ?

— Természetesen.

Luvoisenek felnyílt a szeme . . . Gyorsan a kétezer frankja után nézett, de az az ur kocsijával már eltűnt.

Fules Bois.

Lavasse tréfásan felelt:

— Hát persze. Egy kis meglepetést akartam önnek szerezni. Jöjjön édesem, én már összevásároltam a legszebb csipkéket, künn vannak a kocsiban . . . Jöjjön, Jeanette . . . könyörgöm.

A kereskedő is közbeszólt:

— Igen, ez az ur már összevásárolt nagy halom csipkét s a kocsijába tette

— Ej, be furcsa, — csodálkozott a hölgy, de engedett a fejszolgáltatásnak s kiment az üzletből.

A kocsiajtót gyorsan becsapták mögötte s a hölgy elrobogott a férjével.

A kereskedő már egészen elfeledte a dolgot, amikor néhány nappal később figyelmét magára vonta a lapok egy hire, amely szerint a fenti hölgyhöz hasonló urinő eltűntét jelenti a férj a rendőrségnek. A lapok büntényt emlegetnek s a kereskedő nyomban jelentkezett a rendőrségnél, ahol előadta a dolgot. Erre kutatást rendeztek az összes gyógyintézetekben s az egyikben meg is találták a hölgyet, akit első férjének az öcsce vitetett oda bosszúból. Most szigorú vizsgálatot indítottak a magánygyógyintézet ellen, miért a teljesen ép elméjű nőt örülteként befogadta.

Fürdőben tanul magyarul.

Egy uri barátunk meséli a következő pompás anekdotát, amely tegnapi megtörtént: Az „Erzsébet“ gőzfürdő bassinjében ketten voltak a fürdőzők, az a ki ezt a történetkét nekünk elmesélte és egy kemény tekintetű ur. A kemény tekintetű ur vidáman lubiczolt a vízben, hanem egyszerre megállt és sajátságos komolysággal mormogta:

— Egy, kettő, három, négy, öt . . . nyolcz . . .

Itt megakadt s bizonytalan habozással pillantra elgondolkozott. Aztán ugy látszik eszébe jutott a hiányzó szám és folytatta:

— Hat, hét, nyolcz, kilencz, tíz tizen . . . tizen . . . tizen . . .

Ismét elakadt.

A másik fürdőző meglepetten nézte pár lépésnyi távolból a furcsa ismeretlent, aki újra megtalálta a megfelelő számjegyet, folytatta monoton hangon:

— Tizenegy, tizenkettő, tizenhárom . . .

És így tovább, itt-ott megszakításokkal, egészen százig. Hanem a másik ur tovább nem hallgatta; kiszállt a fürdőből és diszkrétan odasugta a szolgának:

— Nézze csak, a bassinben valami örült ember van!

A szolgál konzultált a másik szolgálal; egyik sem ismerte a furcsa embert, aki a vízben állva számol. Feltűnés nélkül a közélébe álltak, figyelték, nézték; — a furcsa ember pedig tovább mormogta:

— Százhuszonnégy, százhuszöt . . .

Félórával később, amikor uri barátunk felöltözve kilépett a kabinjából, hogy távozzék, előtte állott az iménti számláló ember — katonatiszti egyenruhában.

Most természetesen világos volt a dolog; a német származású tiszt magyarul tanul, még pedig olyan szorgalommal, hogy még a gőzfürdőben is gyakorolja magát.

ÉJJELI POSTA.

— Express tudósítás. —

Fölfedezett összeesküvés. Berlinből jelentik, hogy több ottani laphoz Cettinjből távirat érkezett, mely arról ad hírt, hogy Danilo montenegrói trónörökös ellen összeesküvést fedeztek fel, minek következtében hatvan embert letartóztattak. Ujabb cettinjei távirat az összeesküvésről szóló hírt megczáfolja.

Ellített földbirtokos. Nyitráról jelentik, hogy Kutti István nagy-czéntényi földbirtokost Vrana Ilona nevelőnőn megkísérelt erőszakért a nyitrai törvényszék zárt tárgyalásán egy évi börtönre ítélte.

Pisztolylyal játszott. Nyitráról táviratozzák Táby Olga, Táby Mihály nyitrai honvédszázados leánya, véletlenségből, pisztolylyal mellébe lőtt és életveszélyesen megsebesült.

Gyilkos katonák. Prágában tegnap hirdették ki az ítéletet ama merész három katonára ügyében, akik 1902. április 20-án éjjel meggyilkolták Wolff Gusztáv franzensbadi szőlőművelést. A tettesek közül kettőt rablógyilkosság és természetbeli fajtalanság miatt 18 évi súlyos börtönrre ítélték, a harmadikat pedig rablógyilkosság miatt 12 évi súlyos börtönrre.

HELYI HIREK.

— **Lakás kiadók és lakás keresők figyelmébe.** A „Kolozsvari Hirlap” naponta 3000 példányban jelenik meg s így a legalkalmasabb a lakáskiadók és lakáskeresők hirdetésére. Egyszeri beiktatás az apróhirdetések közzé 40 fillér.

— **Dr. Óvári Elemér városi képviselő.** Dr. Óvári Elemért, lapunk főszerkesztőjét, kinek megválasztása ellen fellebbezést adtak be, a közigazgatási bíróság Budapesten szombaton d. e. tartott ülésén a két alsófokú döntéssel szemben, mint Kolozsvár sz. kir. város törvényhatósági bizottsági tagját igazolta. E szerint az igazság még is csak győzött. Mit szól ehhez dr. Varju?

— **Véres kardpárbaj.** S—i I—n, a kolozsvari fiatal sportman, ki már külföldön is dicsőséget szerzett a magyar névnek. Tegnap d. e. N—gy G—ával Magyarország ez időszaki vívóbajnokával hirlapi polémiából kifolyólag párbaj volt, melyen ellenfelét fején súlyosan megsebesítette. Ő a kézfejen kisebb karczolatot kapott. A párbaj az 51 gy.-ezred kaszárnyájában volt.

— **A „Polgári Kör” megalakult.** Tegnap este nagy és szép számú érdeklődő polgár részvételével megalakult a „Polgári Kör” bizottság küldetett ki, hogy sürgősen 15 napokon belül a szervezkedés megtörténjen.

A kolozsvari magántisztviselők impozáns részvételével tegnap délelőtt a Kereskedelmi Akadémia dísztermében megalakult a „Magántisztviselők Országos Szövetsége” kolozsvari bizottsága.

Temetés — pap nélkül. Szilák Andornak, a ki 32 évig volt a szocialista eszméknek lelkes követője, s ki mint egyszerű munkás már azért is tiszteletet érdemel, mert 32 évig hű volt meggyőződéséhez, mivel alig tudnak sokan dicsekedni, tegnap volt a temetése, melyen impozánsul nyilvánult meg a részvétel. Közel ezer munkás jelent meg azon. A temetés pap nélkül történt, mint ez szokás a szocialistáknál. A sirnál Tatay Gyula nyomdász tartott megindító beszédet, melynek tartalma alatt a kivonult munkásszervezők meghajtották lobogóikat. A szokatlan temetésnek sok nézője akadt az utcákon, melyeken keresztül haladt.

— **Gerencsér egyetemi vivó akadémiája** sikerült vivó-estélyt tartott tegnap, melyen előkelő nagy közönség vett részt. Magán a mesteren kívül, kit valósággal ünnepezt a közönség, kitüntek: Czénker Béla, Vuchetich Vukó, Veress Jenő, Kuncz Ödön. Az estély utolsó programjában Pittowy Béla kerékpár-művész ejtett bámulatba csodás vakmerő mutatványait. A sikerült csak emeli a Gerencsér iskola jó hírnevét.

● **Aki kertjét szereti, szép virágokat és kitűnő konyhakerti terményeket akar,** az fedezze magiszükségletét *Manthner Ödön* cs. és kir. udvari magkereskedésében Budapesten, *Rottenbiller-utca 33.* A czég ideit árjegyzékét, mely 226 oldalra terjed, kívánatra mindenkinek ingyen küldi. Ezen árjegyzék az általánosan ismert, világhírű, kitűnő magvakon kívül, még a különösen érdekes és meglepő konyhakerti- és virágujdonságoknak egész sorozatát is tartalmazza. (17)

TÁVIRATOK.

A mozgósítás előkészületei.

Budapest, márcz. 6. A Slovopolskie jेलenti Varsóból, hogy az ottani osztrák-magyar konzulátus az összes Orosz—Lengyelországban élő hadköteles osztrák és magyar alattvalókat azonnali hazatérésre szólította fel.

Katholikus kongresszus.

Budapest, márcz. 6. A nagyobb egyházi javadalmak jövedelmi bevallásainak felülvizsgálatára kiküldött 17-es albizzott-ág, melynek elnöke dr. Samassa József egri érsek és előadója dr. Timon Ákos min. tan. egyetemi tanár, folyó hó 7-én, hétfőn és folytatólag a következő napon délután fél 5 órakor ülést tart.

A bodajki választás.

Budapest, márcz. 6. E hó 8-án, kedden lesz, nagyon hevesnek ígérkezik. A szabadelpvűpárti gr. Széchényi Viktor és a néppárti Perczel Béla fog küzdeni a mandátumért. Mindkét párt erős agitálást fejt ki jelöltje érdekében.

REGÉNY.

Egy a sok nevében.

Irta: *Vera.* (24.)

Fordította: *Dr. Erős Vilmos István.*

Egyszerre elakadt a szó közepén. Elsápadt.

Egy jól öltözött hölgy jött velünk szembe egy fiatal ember karján. Nem volt már fiatal és sajátságosan bicegett járás közben. Arcán az elmúlt szépség nyomai látszóttak.

Mikor elhaladt mellettünk, szertelen kihívó tekintettel mérte végig Györgyöt. Ruhájával — bizonyára szántszándékkal — horzsolta őt . . .

György félreismerhetetlen zavarral kapta el fejét.

Mindent tudtam abban a pillanatban.

Jó ideig egyikünk sem szóllalt meg.

— Ki volt ez a nő? — kérdém végre.

— Egy volt iskolatársamnak a felesége, ösmered?

— Egyszer, régen . . .

— Szeretted?

— Nem! — válaszolta rekedten.

Izgatottságom perczről-perczre növekedett.

— Beszélj!

— Évekkel ezelőtt viszonyt folytattam vele.

Oly nyugodtsággal mondta ezt, mintha mi sem lett volna természetesebb. Mintha csak azt mesélné: „Tegnap este gulyást ettem vacsorára”.

(Folytatása következik.)

Kiadja:

A SZERKESZTŐSÉG.

Apró hirdetések.

Kiadó urilakás 4 szoba, konyha, kamara, 2 hold luczernás, 4 lóra istálló, kocsi-szű, a lakosztály bereendezve, vagy anélkül és ugyanezen a telken 2 szoba, konyha különálló épületben Szamosfalván. Czím a kiadóban.

Keresek kertészt, ki azonnal bérbe vegye Szamosfalván 2 holdas belsőségemet. Van rajta 2 szoba, konyha, méhészt épület. A földbérlet nagyobb is lehet. Czím a kiadóban.

Egy fiatal csinos leány, ki irodai teendőkhöz is jártas, pénztárnoknői állást keres valamely szolid kereskedésben. Czím megtudható a Kiadóhivatalban.

Árverési hirdetmény.

Ezennel közhírré teszi alóírt igazgatóság, hogy a Kolozsvari Takarékpénztár és Hitelbank zálog-osztályánál elzálogosított s **1903. évi december hó végéig** lejárt és még ki nem váltott tárgyak az I., II. osztályból nyílt árverésen el fognak adatni, és pedig az

I. osztályu tárgyak, u. m. ruhaneműek, házieszközök, árak stb. árverése lesz folyó évi március hó 8-án, kedden.

A II. osztályu tárgyak, u. m. arany-, ezüstneműk, ékszerek stb. árverése lesz folyó évi március hó 8-án, kedden.

As árverések az intézet helyiségében mindég délután 3 órakor kezdődnek.

A zálogtárgy tulajdonosa fel van jogosítva az eladásra kitett tárgyat az árverés kezdete előtt még kiváltani, a már elott tárgyakból a bejött többlet őt illeti.

A vevő tartosik a vételért rögtön lefizetni és a tárgyat elvitetni.

Kolozsvárt, 1904. februárius 9.

**Első Magyar Jelzálog Hitelbank
Részvénytársaság Igazgatósága**

T. Hölgyeim!

Van szerencsém b. tudomásukra hozni, hogy helyben *Mátyás király-tér 13. szám a. egy női divat-termet nyitottam,*

hol a legkényesebb igényeknek is megfelelő mindonnemű női ruhákat, utcai és utazó kosztümöket, valamint női felöltőket izlésesen és csinosan készítek. — A nagyobb világvárosokban több éven át szerzett tapasztalataim biztosítékul szolgálhatnak arra, hogy az engem megtisztelő igen tisztelt megrendelőimet a legpontosabban kiszolgálandom. — Szives pártfogásért esdve maradtam

teljes tisztelettel:

Pollátsek Mór,
női-szabó.

ÜTŐ ÁRPÁD!

Állami ösztöndíjjal külföldön tanult

● ● férfi-szabó, ● ●
Kolozsvár, Kossuth Lajos-utca 10. szám.

A drezdai szabászati akadémia örökös tagja.

A külföld nagy világvárosaiban iparágamban több éven át szerzett tapasztalataimat hazamban értékesítve, Kolozsvár intellinens közönségének már 10 éve legnagyobb elismerésére szolgállok ki. Készülnek műhelyemben a saját módszerű szabászatom szerint, melyért a drezdai akadémia, hol bemutatva lett, kitüntettet, a legelegánsabb és legdivatosabb tavaszi felöltők, öltönyök. Szövegekben nagy választék. Egyben ajánlom szabászati intézetemet azok figyelmébe, kik a szabászatot gyorsan akarják elsajátítani. *Nálam 3 nap alatt korrektil megtanul bárki is szabni.*

**Megérkeztek a legujabb divatu
● ● honi szövegek! ● ●**

Szives támogatást kér:

Ütő Árpád,
ferfi-szabó.

